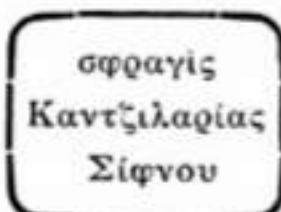

εἶναι τὸ πιθανώτερον. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῆς σημειώσεως προκύπτει ὅτι, ὄχι μόνον τὴν καταβολὴν τῆς ὀφειλῆς, κατὰ μακρὰν καὶ ἀδιάκοπον ἑλληνικὴν νομικὴν παράδοσιν, ἀρχομένην ἰδίως ἀπὸ τῆς ἑλληνιστικῆς περιόδου, μόνον ἰδιαίτερα ἀπόδειξις ἢ σχετικὴ βεβαίωσις ἐπὶ τῆς χρεωστικῆς ὁμολογίας ἀποδεικνύει (ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ, *Πρόχειρον Νομικόν*, ἔκδ. ὑπὸ Ε. Ταπεινοῦ, Κωνσταντινούπολις, 1887, σελ. 210 ἐπ. *Συνταγμάτων Νομικὸν Ἀλεξάνδρου Ἰωάννου Ὑψηλάντου Βοεβόδα*, ἔκδ. Π. ΖΕΠΟΥ, Ἀθῆναι 1936, XXIV § γ'), ἀλλὰ καὶ τῶν τόκων. Περὶ τούτου μαρτυρεῖ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Μ. ΚΑΛΙΝΔΕΡΗ. *Τὰ λυτὰ ἔγγραφα τῆς Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης Κοζάνης*, Θεσσαλονίκη 1951, δημοσιευομένη ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου Προύσης Μελετίου τῆς 10 Μαΐου 1772 ἐν σελ. 11, 8, 1: καὶ τὸ ὅσον ἔκαμε δουλευμ[έρον] αὐτῶν διάφορον καὶ ἐπεράσθησαν ὀπισθεν τῆς ὁμολογίας της κτλ. (στίχ. 26—28). Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ἡ καταβολὴ τῆς ὀφειλῆς ὄχι μόνον ὡς ἀναφέρω ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ διὰ καταστροφῆς τοῦ ἐγγράφου ἢ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκδότην ἀποδεικνύεται καὶ θεωρεῖται συντελεσθεῖσα, βλέπε στίχ. 20 τοῦ ἐγγράφου τοῦ δημοσιευομένου ὑπὸ Π. ΖΕΡΛΕΝΤΗ, *Σύστασις τοῦ κοινοῦ τῶν Μυκονίων*, Ἑρμούπολις 1924, σελ. 57. Βλέπε ἐπίσης τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν παρὰ Μ. ΚΑΛΙΝΔΕΡΗ, ἐν στίχοις 71—72, ἑτέραν αὐτόθι, σελ. 16, 6, στίχ. 4 καὶ 7 (τοῦ ἔτους 1779) καὶ ἄλλην, σελ. 26, 3, στίχ. 8 (ἔτους 1778). Ὅμοίως τὴν ὀπισθεν τῆς ὁμολογίας τῆς Καρυταίνης τοῦ ἔτους 1778 σημειώσιν, ἐν Γ. Α. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, *Ἡ Ἡλεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας*, Ἀθῆναι 1950, σελ. 247. Ἐπίσης 81. Καθὼς καὶ Α. ΛΙΓΝΟΥ, *Ἀρχεῖον τῆς κοινότητος Ὑδρας 1778-1832*, 2, Πειραιεὺς 1921, σελ. 280 (χαρακτηριστικὸν) καὶ σελ. 350.

1 » διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν κοινῆς ὁμολογίας δηλοποιούμεν δι' ἐλάβομεν δα-
 2 νειακῶς διὰ χρεῖαν καὶ ἀνάγκην τοῦ κοινοῦ τοῦ μέρους μας παρὰ τοῦ
 3 σιὸρ κωνσταντάκη Ἰω(άννου) μπάου γρόσια χίλια ἥτοι ρούμ: 1000 ἐπὶ συμφω-
 4 ρία τόκον πρὸς δέκα ἑνδεκα τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον. διὸ καὶ εἰς
 5 ἔνδειξιν ἀληθείας δεδώκαμεν εἰς χεῖρας τοῦ δανειστοῦ μας σιὸρ μπάου
 6 τὴν παροῦσάν μας ὁμολογίαν, τῇ ὑπογραφῇ τῶν προεστώτων, καὶ ἐντυ-
 7 πωμένη τῇ σφραγίδι τῆς κοινότητος εἰς ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν:—
 8
 1815: νοεμβρίου: 23: σίφνος

2^α Χ. 9 Νικόλαος μ... (...)

3^η Χ. 10 Κωνσταντῖνος Σακελλαρίου μπάος

4^η Χ. 11 Κωνσταντῖνος μπάος

5^η Χ. 12 Νικόλαος βαλέτα

6^η Χ. 13 κωνσταντῖνος παλαιὸς ὁ τοῦ παρόντος καιροῦ καντζιλιέρης

εἰς τὴν 2^{αν} σελίδα :

- 7^η X. 1 1816 : νοεμβρίου : 20
 2 ἐπληρώθη τὸ χρονιαῖον διάφορον τῶν ὀπισθεν ρ(εάλια) 100

17

Ὁμολογία τῆς νήσου Μήλου

1818, Ἰουλίου 12

Μήλος

Οἱ ἐπιστάται τῆς νήσου Μήλου δανείζονται διὰ λογαριασμὸν τῆς κοινότητος παρὰ τῆς Μαριακοῦς θυγατρὸς Ἰωάννου Μπάου τὸ ποσὸν τῶν χιλίων γροσίων, ἐπὶ τόκῳ 12^ο/_ο ἑτησίως, ἀποδοτέων ἀμφοτέρων εἰς πρώτην ζήτησιν, ἐκδίδοντες ὑπὲρ αὐτῆς τὴν παροῦσαν χρεωστικὴν ἀπόδειξιν (ὁμολογίαν), ἣν καὶ τῇ παραδίδουν πρὸς ἀσφάλειάν της.

Τοῦτο εἶναι τὸ δεύτερον δάνειον, ὅπερ συνάπτει ἡ κοινότης Μήλου παρὰ τῆς Μαρίας θυγατρὸς Ἰωάννου Μπάου. Τὸ πρῶτον εἶναι τὸ 15, τοῦ ἔτους 1812.

Σχολιάζων τὰ ἔγγρα. 13, 15 καὶ 16, ἐξέφραζον ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ἂν ἡ ἔννοια τῆς κοινότητος ἢ τοῦ κοινοῦ ὥς νομικοῦ προσώπου εἶχε πλήρως διαμορφωθῇ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Τὸ παρὸν ἔγγραφον ἐπιτείνει τὰς ἀμφιβολίας μου. Διότι ναὶ μὲν καὶ εἰς τὸ παρὸν οἱ ἐπιστάται τῆς νήσου Μήλου, ὥς εἰς τὸ 15, δηλοῦν ὅτι συνάπτουν τὸ δάνειον ὑπὸ τὴν ιδιότητά των ταύτην, παρὰ ταῦτα ὅμως ἐν στίχ. 8—9 δηλοῦν ὅτι: ὑποσχόμεθα ὅλοι κοινῶς ὅτι θέλομεν τῆς ἐγχειρίσει εἰς πρώτην του ἀναζήτησιν ὅλον τὸ κεφάλαιον καθὼς καὶ τὸν τόκον αὐτῆς. "Ἦτοι οἱ ἐπιστάται ἀναλαμβάνουν αὐτοὶ ἀλληλεγγύως τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα κατὰ τὴν συμφωνίαν. Διὰ τοῦ ὑποσχόμεθα ὅλοι κοινῶς ἰδρύεται ἐνοχή εἰς ὁλόκληρον. Θὰ ἦδύνατο βεβαίως ν' ἀντιταχθῇ, ὅτι διὰ τῆς φράσεως ταύτης ὑπονοοῦνται ὅλα τὰ μέλη τῆς κοινότητος· ἀμφιβάλλω ὅμως ὅτι εἶναι δυνατόν διὰ τῆς ἀπλῆς ὑπογραφῆς των οἱ ἐπιστάται νὰ δύνανται νὰ ὑποχρεώσουν πάντας αὐτούς. Θὰ ἔπρεπε πρὸς τοῦτο νὰ ὑπάρχῃ ἐξουσιοδότησις ληφθεῖσα ἐν κοινῇ συνελεύσει τῶν μελῶν τῆς κοινότητος, ὁπότε πάλιν ἡ ἐντολὴ πρὸς σύναψιν τοῦ δανείου ὑποχρεωμένου ἐνὸς ἐκάστου ἐπὶ ἀποδόσει, δὲν θὰ ἦτο ἐντολὴ τῆς κοινότητος, ἀλλ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν μελῶν δι' ἑαυτό. Ὅποτε τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ ἐμάχετο ὑπὲρ τῆς ἀπόψεώς μας. Νομίζω διὰ τοῦτο πιθανώτερον, ὅτι οἱ ἐπιστάται συνάπτουν τὸ δάνειον διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κοινότητος, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἦδύναντο νὰ ὑποχρεώσουν ταύτην, ἀναλαμβάνουν αὐτοὶ ἀλληλεγγύως νὰ ἐκτίσουν τὸ χρέος. Δύο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦσαν οἱ ἐπιστάται, ὁ τοῦ στίχου 17 (ἀσφαλῶς) καὶ ὁ τοῦ στίχου 16. Ἄλλως τε δύο ἐμφανίζονται καὶ εἰς τὸ 15, καίτοι ἡ μαρτυρία αὕτη δὲν εἶναι καιρία διὰ τὸ ἔτος 1818.